

လုံ : ချ င် : ဝတ္ထု | သစ်

ပျိုလှပျိုရိုးမေ

ယုံစားလိုက်မိပြီ

© စာ : မိုး သိန်း : စာပေ

အခန်း (၁)

ပိန်းပိတ်မှောင်နေသော အမှောင်ထုထဲမှာ ပြုံးလဲ့ရည်ရဲ့ အသိစိတ် ဓာတ်တွေ မှောင်ကျနေသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း ထိုအမှောင်ထုထဲသို့ အလွန်သေးမျှင်သော အလင်းတန်းလေးတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။ ။

ထိုအလင်းတန်းကို မြင်ပြီးပါမှ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ထိုးထွက်ရန် အားယူလိုက်သည်။ ။ မိမိရရ မဆုပ်ကိုင်နိုင်ခင်မှာပဲ ထိုအလင်းတန်းကလေးက ပျောက်ကွယ်သည်။ ။

ထိုအလင်းတန်းလေး မပျောက်ကွယ်ခင်မှာ ပြုံးလဲ့ရည်ရဲ့ အကြားအာရုံထဲသို့ အလွန်တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။ ။

"ကလေးရယ် သတ္တိတွေ မွေးလိုက်စမ်းပါ။ အမှောင်ထုထဲကို ကလေးပြန်ဝင်မသွားပါနဲ့ ၊ ကိုယ့်ကိုသနားရင် ကလေးရယ် ပြန်ဝင်မသွားပါနဲ့နော်..."

"တောင်းပန်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ ကိုယ် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့ ဆီကို ကလေး ပြန်လာပါနော် ပြန်လာပါ"

တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကြေကြေကွဲကွဲနှင့် တောင်းဆိုနေသော အသံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ပြီး အမှောင်ထုထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက် ကြာမြင့်သွားသည် မသိ။ ပြုံးလဲ့ရည်ရဲ့ စိ

တ်ထဲမှာ အလင်းတန်းတစ်ခုကို ထပ်မြင်ပြန်သည်။ ။ စူးစိုက်ပြီး ထိုအလင်းတန်းကို ကြည့်နေခိုက်မှာ ပဲ အလွန်နီးကပ်စွာ ရှိနေသောအသံများကို ပြန်ကြားရပြန်သည်။ ။

"ကလေးရယ် အားလုံးကို ကျောခိုင်းမသွားပါနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ပြန်လာခဲ့ပါ"

နားထဲသို့ တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ဝင်လာသော အသံနောက်ဆီသို့ အာရုံစူးစိုက်လိုက်သည်။ ။

"လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲပါတယ်၊ ကလေး လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးမပေးလိုက်ပါနဲ့၊ ကြိုးစားပြီး ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်"

ပြီးလဲ့ရည်က အလင်းတန်းကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ထိုအလင်းတန်းနောက်ဆီသို့ တစိုက်မက်မက် လိုက်ပါခဲ့သည်။ ။ လေးဖင့်နေသော မျက်ခွံတွေကို ကြိုးစားပြီး အားယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးလဲ့ရည်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသူများ ၊ ပုတ်ခတ်လာသော မျက်ခွံတွေကိုကြည့်ပြီး အားတက်သရော ပြောကြသည်။ ။

"ဆရာ သူ သူ သတိရ လာပြီ"

ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သောအသံကို ပြီးလဲ့ရည် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း အသံလာရာတွေဆီသို့ မျက်လုံးကို အားပြုပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူမ မတွေ့ဖူးမမြင်ဖူးသော မျက်နှာစိမ်း ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ပြီးလဲ့ရည် တွေ့လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ၊ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်"

"ပြီးလဲ့ရည် ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတယ်"

အဖြူရောင် အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး နားကျပ်ကို လည်ပင်း သိုင်းထားသူက ပြောသည်။ ။ ထိုသူသည် ဆရာဝန်ဆိုတာ ပြုံးလဲရည် သိ လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"မင်း ကားအက်ဆီဒင့် ဖြစ်ခဲ့လို့ ပါ။ အခု မင်းသတိရ လာပြီဆိုတော့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်"

ဆရာဝန်က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောလေသံနှင့် ပြုံးလဲရည်ကို ပြော သည်။ ။ စောစောက မနိုးတစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်အချိန်မှာ ပြုံးလဲရည် ကြားလိုက်သည် က ထိုအသံမဟုတ်ပါ။

ဆရာဝန်ရဲ့ ဘေးအနားက သူစိမ်းယောက်ျားဆီသို့ သူ့အကြည့် ရော က်သွားသည်။ ။ ထိုသူက အားပေးနှစ်သိမ့်သော အပြုံးများ နှင့် ပြုံးလဲရ ည်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"မကြာခင် ကလေးနေကောင်းသွားမှာ ပါ။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ နော်"

စောစောက နားထဲတွင် ယဉ်ပါးနေသောအသံကို ပြုံးလဲရည်ပြန်၍ ကြားလိုက်ပါပြီ။ ။ ထိုသူကို သေသေချာချာ ကြည့်သော်လည်း သူ့အသိထဲ မှာ ထိုသူမရှိခဲ့ဖူးပါ။

ကားတိုက်မှုဖြစ်သည် ဆိုသည် ကို ပြုံးလဲရည်က ပြန်တွေးကြည့်သ ည်။ ။ အတွေးအသိအာရုံတွင် ဝေဝါးရာကနေ တဖြည်းဖြည်း လင်းလာသ ည်။ ။

"ဟင်- ဖေဖေနဲ့ မေမေရော ဘယ်မှာ လဲ၊ သူတို့ ဘယ်မှာ လဲ"

မေးရင်းနှင့် ရုတ်တရက် ကုန်းထလိုက်သည် ။ ခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ။

"အရမ်းမထနဲ့ ဦးလေ"

သူ့ရဲ့ ပခုံးကို ညင်သာစွာ ဖိကိုင်ထားသည် ကို ပြုံးလဲ့ရည် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ခေါင်းထဲက မူးဝေပြီး ရင်က တလုပ်လုပ် ခုန်မြန်နေသည် ကို ပြုံးလဲ့ရည်က ငြိမ်သက်ပြီး ခံစားနေလိုက်သည်။ ။ တည်ငြိမ်မှုအတော်ကြီးရပြီးမှ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဆရာဝန်နှင့်လူစိမ်းတစ်ယောက် သူ့အနားတွင် ရှိနေဆဲပါ။ သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည် ကို ပြုံးလဲ့ရည် တွေ့ရှိရသည်။ ။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေရော ကျွန်မ သူတို့ နဲ့ တွေ့ချင်တယ်"

"သူတို့ ရှိပါတယ်"

"ရှိရင် ခု ကျွန်မ သူတို့ နဲ့ တွေ့ချင်တယ်"

"ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမျိုးသန့်ပါ ပြုံးလဲ့ရည်၊ ပြုံးလဲ့ရည်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို တာဝန်ယူနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံကို လက်ခံပါ"

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဒေါက်တာမျိုးသန့်က သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ။

"အခုအချိန်မှာ ပြုံးလဲ့ရည်ရဲ့ ကျန်းမာရေးက လှုပ်ရှားလို့ မရသေးပါဘူး။ ထလို့ ကို မရသေးဘူး။ ပြုံးလဲ့ရည် သတိလစ်သွားတာ သုံးရက်ရှိပါပြီ။ ဒါကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး နားနေလိုက်ပါဦး"

မေမေနဲ့ ဖေဖေက ဘယ်မှာ လဲ၊ ကျွန်မ မထနိုင်ရင် သူတို့ ကိုခေါ်ပေးပါ။

"သူတို့ လဲ ဒဏ်ရာအသီးသီးရရှိထားလို့ ပြုံးလဲ့ရည်လိုပဲ မလှုပ်ရှားနိုင်"

င်သေးပါဘူး။"

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မယုံဘူး၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘယ်မှာ လဲ၊ ကျွန်မ အခုပဲ သွားကြည့်ချင်တယ်"

"မဖြစ်သေးလို့ ပါ ပြုံးလဲ့ရည်၊ အခြေအနေပေးတာနဲ့ အားလုံးကို ဆရာ ဆိုပေးမယ် ယုံပါ"

"ဟင့်အင်း မယုံဘူး၊ မယုံဘူး၊ မယုံဘူး မေမေတို့ ရှိသေးရင် ကျွန်မ ကို ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး "

သတိပြန်ရခါစမှာ စိတ်ရဲ့ ခံစားချက် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ပြုံးလဲ့ရည် ပြန်၍ သတိလစ်သွားပြန်သည် ။ ပြုံးလဲ့ရည်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်နေသော သူက ဆရာဝန်ကို မေးသည် ။

"သူရော အခြေအနေကောင်းပါ့မလား ဒေါက်တာ"

"သူက ကောင်းသွားမှာ ပါ ဦးကောင်းသော်"

"သူ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းစိုးရိမ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ သူ့ဘဝ လေးပါ ထပ်ပြီး ကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"သူတို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ခင်ဗျား ပယောဂ မပါပါဘူး ဦးကောင်းသော်၊ ဒီအတွက် စိတ်သန့်ပါ"

"ဒီကလေးကို ကျန်းမာစေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲလိုကျန်းမာပြီးရင် သူ့မိဘတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာက ပေါ်လာမှာ ကိုလဲ စိုးရိမ်ပါတယ်"

"ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခင်ဗျားဘက်က ရပ်တ

ည်ပေးကြမှာ ပါ"

"အမှန်တရားကိုသာ ဒီကလေး လက်ခံနိုင်ပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်းရမှာ ပဲ"

ဦးကောင်းသော်က ငယ်ရွယ်ပြီး နုနယ်လှပနေသော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ ကြင်နာသနားစိတ်တွေ ယိုဖိတ်နေပါတော့သည်။ ။

သည် နေ့ ပြုံးလဲ့ရည်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်း ခင်ဝေဝေက ဆေးရုံမှာ လာစောင့်သည်။ ။ သူက အားလပ်သည့်အချိန်များ တွင် သာ ပြုံးလဲ့ရည်အနားတွင် နေနိုင်သော်လည်း ဦးကောင်းသော်က အမြဲလိုလို ပြုံးလဲ့ရည်အနားတွင် ရှိနေသည်။ ။

လူမှုရေးကို ကျွမ်းကျင်ပြီး သနားကြင်နာတတ်သည့် စိတ်ရှိသည့် ဦးကောင်းသော်ကို ခင်ဝေဝေက ခင်မင်စပြုလာပါသည်။ ။

"ဦးကောင်းသော် ဒီနေ့လဲ လဲ့ရည်အနားမှာ နေမှာ ပဲလား"

"နေရမှာ ပေါ့ ခင်ဝေဝေရယ်၊ သူလေး သတိရပြီး ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေကို ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ လေ၊ ဒါကြောင့် အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ အနားမှာ ရှိသင့်တယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးကောင်းသော်၊ လဲ့ရည်ဟာ အလွန်ကံဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

"အေးဗျာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မကင်းဘူးလို့ ခံစားမိပါတယ်"

"မဆိုင်ပါဘူး ဦးကောင်းသော်၊ အမှားက သူတို့ ဘက်က မှားတာပါ"

"ဘာပြောပြော ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို ခံစားမိတယ်ဗျာ"

မွန်မွန်ရည်ရည် သန့်ပြန့်တည်ကြည်သော ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ခင်
ဝေဝေက ဦးကောင်းသော်သည် အဆင့်အတန်းရှိသော လူချမ်းသာတစ်
ယောက်လို့ ထင်လိုက်သည်။ ။

ခင်ဝေဝေက ပြုံးလဲရည်အနားတွင် အကြာကြီးနေချင်သော်လည်း
အ လုပ်သွားရမှာ မို့ သူနာပြုဆရာမနှင့်သာ ထားခဲ့ရသည်။ ။

ဦးကောင်းသော်က အပြင်သို့ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ထွက်တတ်ပြီး နေ့
ဘက်အချိန် တော်တော်များများ ပြုံးလဲရည်အနားမှာ နေသည်။ ။ ညမိုးချ
ပ်မှ သာ ဆက်မနေရတော့၍ ဆေးရုံကနေ ပြန်သည်။ ။

နေ့လယ်မှာ ဦးကောင်းသော်က ထမင်းထွက်စားသည်။ ။ ပြုံးလဲရည်
ရဲ့ အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက် လာပြီး ပြုံးလဲရည်ရဲ့ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေသည်။ ။ ပြုံးလဲရည်ရဲ့ အနားတွင် အထူးသူနာပြုဆရာမနှင့်
သူ့သာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ ။ ပြုံးလဲရည်က လူးလွန်ပြီး ပြန်
သတိရလာပြန်သည်။ ။

"ဟော သူသတိရ လာပြီ၊ ဆရာကို ပြေးခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

အထူးသူနာပြုဆရာမက ဝမ်းသာစွာနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ထွက်
သွားသည်။ ။ ဦးကောင်းသော်က ပြုံးလဲရည်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြ
ည့်ပြီး ဝမ်းသာနေသည်။ ။ ပြုံးလဲရည်က မျက်လုံးတွေကို
ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ကြည့်ပြီး ဦးကောင်းသော်ကို အကြည့်စိမ်းစိမ်းများ နှ
င့် ကြည့်နေသည်။ ။

ပြုံးလဲရည်က မျက်နှာစိမ်းလူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အခန်းကို
ဝေဝဲကြည့်ကာ ဆေးရုံဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ။

"ဪ- မှတ်မိပြီ၊ ငါ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေတာ ပဲ"

သူ့စိတ်ထဲမှာ ပြန်လည်သတိရပြီး မိဘနှစ်ပါးအတွက် အလွန်စိုးရိမ် သွားသည်။ ။

"ဖေဖေ၊ မေမေ"

အထိတ်တလန့်နှင့် မိဘနှစ်ပါးကို ခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

"ကလေးရယ်၊ အရမ်းစိတ်မလျှပ်ရှားနဲ့ နော်"

ဦးကောင်းသော်က ကြင်နာသောအကြည့်များ နှင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလဲရည်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဆရာဝန်ရော ဆရာမပါ ပြုံးလဲရည်ရဲ့ အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ပြုံးလဲရည်စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားနော်၊ အခုမှ ပြန်သတိရတာ စိတ်အေးအေးထားပါ"

"မေမေတို့ ရော ဘယ်မှာ လဲဟင်"

"တွေ့ရမှာ ပါ ပြုံးလဲရည်"

"ဘယ်တွေ့တွေ့ရမှာ လဲ"

"ပြုံးလဲရည် ကောင်းကောင်း ကျန်းမာမှ ပါ"

"ဟင့်အင်း မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ခုတွေ့ချင်တယ်"

ဒေါက်တာမျိုးသန့်က ပြုံးလဲရည်ကို စမ်းသပ်ပြီး သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်သည်။ ။

"ဆရာရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေနဲ့ တွေ့ပါရစေ"

"တွေ့ရပါမယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြုံးလဲ့ရည်စားသောက်ပြီး တစ်မှေးလောက် အိပ်လိုက်ပါ၊ ညနေကျ သွားတွေ့မယ်နော်"

"တကယ်လား ဟင်"

"ဆရာစကားကို ယုံပါ၊ ပြုံးလဲ့ရည် အခုလောလောဆယ် ဆရာပြော သလို လိုက်နာပါနော်"

ပြုံးလဲ့ရည်က ဒေါက်တာမျိုးသန့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး တည်ကြည်သော ရုပ်ရည်ကြောင့် ယုံကြည်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"ဒီက မိတ်ဆွေကြီး ဦးကောင်းသော်က ပြုံးလဲ့ရည်အတွက် စားသောက်စရာတွေ ဝယ်ပေးထားတယ်၊ စားပြီး တစ်ရေးအိပ်လိုက်ပါနော်"

ဒေါက်တာမျိုးသန့်က သူနာပြုဆရာမကို တိုက်ရမည့် ဆေးများ ညွှန်ကြားပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည် ။ သူနာပြုဆရာမက ပြုံးလဲ့ရည် စားသောက်ရေးကို စီစဉ်ပေးသည် ။

ပြုံးလဲ့ရည်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်သော အပြုံးများ နှင့်ရှိနေသော ဦးကောင်းသော်ကို မေးလိုက်သည် ။

"ကျွန်မနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိခဲ့တာလဲဟင်"

သူ့အသိမိတ်ဆွေထဲတွင် ဦးကောင်းသော်ကို ပုံဖော်၍ မရသဖြင့် ပြုံးလဲ့ရည်က မေးလိုက်သည် ။

"ကိုယ်နဲ့ ကလေးက အရင်တုန်းက မသိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်နာမည်က ကောင်းသော်ပါ၊ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တော့မှ ကလေးနဲ့ ဆုံကြတာပါ"

"ဪ"

"အခုအချိန်မှာ ကိုယ် အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ဒေါက်တာ့စကားနားထောင်ပြီး ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ စားသောက်ပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေတို့ နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကျွန်မ ဒေါက်တာ့စကားကို နားထောင်မှာ ပါ"

ကလေးတစ်ယောက်လို ဆရာမပေးသည် ၊ ကျွေးသည် များကို ပြုံးလဲ့ရည်က စားလိုက်သည် ။ စားသောက်ပြီး ခဏအကြာမှာ ပြုံးလဲ့ရည် အိပ်ပျော်သွားပြန်သည် ။

ဦးကောင်းသော်က သူ့အလုပ်ကိစ္စများကို လုပ်ရန် ဆေးရုံမှ ပြန်ထွက်လာသည် ။ ပြုံးလဲ့ရည်ကို ညနေကျရင် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရမှာ မို့ ရင်ထဲမှာ တော့ လေးနေသည် ။

အခန်း (၂)

ပြီးလဲ့ရည်အား အမှန်အတိုင်းပြောရန် ဒေါက်တာမျိုးသန့်နှင့်အတူ ဦးကောင်းသော်က ရှိနေသည်။ ။

"ဖေဖေတို့ ကို ကျွန်မ တွေ့လို့ ရပြီလား ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာမျိုးသန့်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်နှာလေးနှင့် ပြီးလဲ့ရည်က မေးသည်။ ။ ဦးကောင်းသော်နှင့် ဒေါက်တာမျိုးသန့်တို့ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြသည်။ ။

"ဒေါက်တာတို့ ကျွန်မကို ပြောရမှာ ဘာလို့ တွန့်ဆုတ်နေကြတာလဲဟင်"

ပြီးလဲ့ရည်က စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့် မေးသည်။ ။

"မင်းသိပ်မေးနေလို့ ဆရာတို့ မလွဲသာလို့ ဖြေရမှာ ပါ ပြီးလဲ့ရည်"

ပြီးလဲ့ရည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်သွားသည်။ ။ သူ့မိဘတွေ တစ်ခုခုဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို ကြိုသိပြီး ကျန်ရှိနေသော အသံဖြင့် မေးသည်။ ။

"ဖေဖေတို့ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ ကျွန်မကို ပြောကြပါ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောကြပါ"

"စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပါ ပြီးလဲ့ရည်၊ မင်းရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးသွားကြပါပြီ"

ဒေါက်တာမျိုးသန့်က တုံ့ဆိုင်းစွာ ဖြေသည်။ ။ ပြုံးလဲ့ရည်က မျက်လုံး
လေးပြုံးပြီး သူတို့ ကို ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ကြည့်နေသ
ည်။ ။

"ပြုံးလဲ့ရည် စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပါကွယ်"

ဒေါက်တာမျိုးသန့်က ပြုံးလဲ့ရည်၏ ပခုံးလေးတွေကို ညင်သာစွာလှူ
ပ်ယမ်းပြီးခေါ်ကာ ပြောသည်။ ။

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မယုံဘူး မယုံဘူး"

ပြုံးလဲ့ရည်က လက်ကလေး တကာကာ ခေါင်းလေး တခါခါနှင့်
အဖြစ်မှန်ကို ငြင်းဆန်နေသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ကားကို ရှောင်ရင်းနဲ့ သူတို့ လမ်း
ဘေးက သစ်ပင်ကိုတိုက်မိပြီး ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားတာပါ"

"မယုံဘူး၊ မယုံဘူး၊ ကျွန်မကို ဝိုင်းမညာကြပါနဲ့ ၊ ဖေဖေတို့ နဲ့ ပေး
တွေ့ပါနော်။ ကျွန်မတွေ့ပါရစေ ပေးတွေ့ပေးပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်မ ရှိခိုး
ပါတယ် ပေးတွေ့ပေးပါနော်"

ပြုံးလဲ့ရည်က ရူးသွပ်သွားသည့်အလား ခယတောင်းပန်နေသည်။ ။
အားလုံးက သူ့ကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေသည်။ ။

"ပြုံးလဲ့ရည်ရယ်၊ အမှန်တရားက သိပ်ကို ခါးသီးဆိုးဝါးပေမယ့် ပြုံး
လဲ့ရည် လက်ခံလိုက်ပါကွယ်"

"ဟင့်အင်း မယုံဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို တွေ့ချင်တယ် တွေ့ချင်တယ်
"

ပြုံးလဲ့ရည်က အတင်းလူးလဲပြီး ခုတင်ပေါ်ကနေ ထသည်။ ။

"ပြီးလဲ့ရည် အရမ်းမထနဲ့ ကွယ်၊ ဆရာတို့ ပြီးလဲ့ရည်ကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

"ခုပဲကို သွားချင်တယ်"

"သွားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးလဲ့ရည် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းနိုင်မယ်ဆိုမှ ဆရာတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"လိုက်ပို့ပေးပါ၊ ကျွန်မ သွားပါရစေ"

ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြီးချက်မနှင့် ပူဆာနေသော ပြီးလဲ့ရည် ကိုကြည့်ပြီး ဒေါက်တာမျိုးသန့်က အလွန်သနားသွားသည်။ ။

"ပြီးလဲ့ရည် ခြေထောက်လဲနာနေတော့ ဂွီးချဲ့နဲ့ ပဲ သွားကြတာပေါ့နော်"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့"

လက်တွန်းလှည်းလေးပေါ်တွင် ပြီးလဲ့ရည်ကိုတင်ပြီး မိဘများ အသုဘချရန် ပြင်ဆင်ထားသည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ။ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အလောင်းကို မြင်ပြီး ပြီးလဲ့ရည်က မငိုဘဲ ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသည်။ ။ ပြီးမှ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ပြီးလဲ့ရည် မေ့သွားသည်။ ။

ဒေါက်တာမျိုးသန့်က သည် အခြေအနေကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းထား၍ ပြီးလဲ့ရည်အတွက် ဆေးတွေဆောင်လာသည်။ ။ ချက်ချင်းကုသမှုပြုပြီး ပြီးလဲ့ရည်ကို ပြန်ခေါ်သွားသည်။ ။

ပြီးလဲ့ရည်ရဲ့ အပါးတွင် လိုက်ပါလာသော ဦးကောင်းသော်ကား ကြေကွဲစရာကောင်းသော ပြီးလဲ့ရည်ရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ သူ့အပြစ်မကင်းဘူးဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူဟာ အပြစ်တင်နေသည်။ ။

ပြီးလဲ့ရည်က သတိရလာသည့်အခါမှာ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်သတိရပြီး လူးလိုမ့်ငိုကြွေးပြန်သည်။ ။ ပြီးလဲ့ရည်ကို အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျကြသည်။ ။

ပြီးလဲ့ရည်က လူးလိုမ့်ပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေးကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ။

မိဘတွေရဲ့ အလောင်းကို မြင်တွေ့ပြီး မစားမသောက်တော့ဘဲ အမြဲတမ်း တွေဝေငေးငိုနေသည်။ ။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငိုရှိုက်ခြင်းကို မတွေ့ရတော့သော်လည်း ပြီးလဲ့ရည်ကို ကြည့်ရသည် မှာ သက်မဲ့ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်လာသည်။ ။

ပြီးလဲ့ရည်ရဲ့ အခြေအနေက တစ်နေ့တခြား ဆိုးလာသည်။ ။ ဘယ်လိုမျှ ဖျောင်းဖျပြောသော်လည်း မရဘဲ တွေဝေနေပြီး ဘာကိုမျှ မသိသလို မကြားသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဆရာရယ် ဒီကလေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမှန်းမသိတော့ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို အကြံပေးပါဦး"

ပြီးလဲ့ရည်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီး သူ့တာဝန်မကင်းဟု ဦးကောင်းသော်က ယူဆပြီး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိအောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ။

ခင်ဝေဝေက နေ့တိုင်း ပြီးလဲ့ရည်ကို လာကြည့်သော်လည်း ပြီးလဲ့ရည်အနားတွင် ဦးကောင်းသော်လောက် မနေဖြစ်ပါ။ ပြီးလဲ့ရည်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းကာ စိတ်ဓာတ်တွေ တစ်စစီ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ။

ထိုစိတ်ဓာတ်များကို ကောက်ယူ၍ ပေးသည် က ဦးကောင်းသော်ပါ။ ။ ဦးကောင်းသော်ရဲ့ စိတ်စေတနာကို ဒေါက်တာမျိုးသန့်ပင်လျှင် ချီးကျူး

မိသည် ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြုံးလဲရည်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အနည်းထိုင်လာသည် ။ ပြုံးလဲရည်ရဲ့ စိတ်တွေ ပုံမှန် လာပြီး တည်ငြိမ်လာသည့်အတွက် ဦးကောင်းသော်က လွန်စွာ ဝမ်းသာနေသည် ။ သူ့ကို အမြဲဖေးမနေသော ဦးကောင်းသော်ကို ပြုံးလဲရည်က ကျေးဇူးတင်နေသည် ။

"ပြုံးလဲရည်အပေါ်မှာ အတော့်ကို ဂရုတစိုက်ရှိတဲ့ ဦးကောင်းသော်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ။ ဆရာထက် သူက ပြုံးလဲရည်ကို စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှာ ဆရာတို့ နှစ်ယောက်က ကယ်တင်ရှင်အစစ်တွေပါပဲ"

"ကိုယ့်ကြောင့် ပြုံးလဲရည်ရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးရတာမို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပါ"

ဦးကောင်းသော်က သူရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ဝန်ခံပြန်သည် ။ အလွန်သဘောထားပြည့်ဝသော ဦးကောင်းသော်ကို ပြုံးလဲရည်က စာနာနားလည်စွာ ကြည့်လိုက်သည် ။

"အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်၊ ဦးကောင်းသော်မှ အပြစ်မရှိပါဘူး။ မေမေတို့ သေရတာ ကားမောင်းရင်း စကားများကြလို့ပါ"

"စကားများ တယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ရန်ဖြစ်နေကြတာပါ။ ဒေါသကြီးတဲ့ ဖေဖေက ကားကို အရမ်းမောင်းတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းကြောင်းချော်ပြီး ဦးကောင်းသော်ကားနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်တော့ တ

စိဖက်ကိုဆွဲချရင်း သစ်ပင်နဲ့ တိုက်မိတာပါ။"

"ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကားဆီကို ဦးတည်လာတဲ့ ကားကိုတွေ့လို့ ကိုယ် ဘရိတ်ကို အချိန်မီအုပ်လိုက်ပေမယ့် ပြီးလဲ့ရည်တို့ ကား မျက်စိရှေ့မှာ သစ်ပင်နဲ့ အရှိန်ပြင်းပြင်း တိုက်တာမြင်ရတော့ သိပ်ကို ထိတ်လန့်မိပါတယ်။"

"ဦးကောင်းသော် ဆေးရုံကို အချိန်မီ ပို့ပေးလို့ ပြီးလဲ့ရည် အသက်မသေတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။"

"ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ မိဘတွေကို ကိုယ်မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။"

"အဲဒီအတွက် စိတ်ထဲမှာ အနာတရကြီး ဖြစ်မနေပါနဲ့ ၊ ဖေဖေတို့ ဦးကောင်းသော်ကြောင့် သေရတာမဟုတ်ပါဘူး။"

ရုပ်ရည် မွန်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော ဦးကောင်းသော်ကို ပြီးလဲ့ရည်က တပြန် ချွေးသိပ်လိုက်ရပြန်သည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ပယောဂ မကင်းလို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်။"

"ဦးကောင်းသော်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ အပြစ်မမြင်လို့ အဲဒီအတွက် စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ နေပါနော်။"

"ပြီးလဲ့ရည်လဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါ။ ဒါမှ ကိုယ်လဲ စိတ်ရှင်းမှာ ပါ။"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော်ရွှင်အောင်နေပါ့မယ်။"

ပြီးလဲ့ရည် ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါမှာ လည်း ဦးကောင်းသော်က အမြဲလိုလို ရောက် လာပြီး အားပေးစကားနှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောသည်။ ။

ပြီးလဲ့ရည်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ
ကို တားသည့်ကြားက ဝယ်လာတတ်သည်။ ။

"ပြီးလဲ့ရည်က ဆွေမျိုးမောင်နှမသားချင်းတွေ မရှိဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ"

"ဟုတ်လား"

"ဖေဖေတို့ မရှိတော့ပြီမို့ ကျွန်မဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သွားပါပြီ"

"ပြီးလဲ့ရည်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ကျွန်တော်ခံစားရပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးကောင်းသော်"

"ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော် တစ်လလောက် ကြာဦးမှာ ဆိုတော့ ပြီးလဲ့ရ
ည်ဆီ ခဏခဏ ရောက်နေဦးမှာ ပါ"

"ဦးကောင်းသော်က ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်"

"ကလေးမှာ ပါ"

"ဪ- ဟုတ်လား"

"ဟိုမှာ သစ်သီးခြံစိုက်ပျိုးရေး လုပ်တယ်လေ"

"ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့"

ဦးကောင်းသော်က ပြီးလဲ့ရည်ကို ရွန်းလဲ့သောအပြုံးများ
နှင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ။

ခင်မင်တွယ်တာစရာကောင်းသော ဦးကောင်းသော်ကို ပြီးလဲ့ရည်
က မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်လို ခင်မင်ရင်းနှီးနေပါပြီ။

ဦးကောင်းသော်က ပြီးလဲ့ရည်တစ်ယောက်တည်းနေသော အိမ်မို့

ညမိုးချုပ်အထိ မနေပါ။ လင်းလင်းထင်းထင်းမှာ ပဲ ပြန်သွားတတ်သည်
။
